

קיצור הדף היומי

יום שישי, י"ב בשבט תשפ"ב

מועד קטן • ב

משקין בית השלחין במועד ובשביעית, בין ממעיין שיצא בתחילה, בין ממעיין שלא יצא בתחילה, אבל אין משקין ממי הגשמים וממי הקילון. ואין עושין עוגיות לגפנים. ראב"ע: אין עושין את האמה בתחילה במועד ובשביעית, וחכ"א: עושין בתחילה בשביעית, ומתקנין המקולקלות במועד. ומתקנין את קלקולי המים שברשות הרבים, וחוטמין אותן, ומתקנין הדרכים, הרחובות, מקואות המים, וכל צורכי הרבים. ומציינין את הקברות, ויוצאין על הכלאים.

וקמ"ל שאפי' מעיין שלא יצא בתחילה שאין חשש שיפול וטרח לתקן

- רק בית השלחין, ולא בית הבעל.

בית השלחין - לשון צמאון, ד'ואתה עוף' מתרגם **משלהי**.

בית הבעל - לשון מיושב, ד'כי יבעל' בתולה' מתרגם **מתיישב**.

תנא דידן: שהפסד מותר **והרווחה לא**, ובהפסד **לא טירחא** יתירא **לא כראב"י**: דמושכין מים מאילן לאילן, ולא ישקה כל השדה **הרוחה**, - דמנ"ל **שלא טירחא** במקום הפסד.

אלא כר"י: דלר"מ: משקין [אף ממעיין שבתחילה] אפי' בעל,

ולר"י: **רק שלחין** שחרב מעיינה,

ואוסר טירחא שלא יפנה אמת המים לגינתו,

ולראב"ע: אף שלחין לא משקין ממעיין שבתחילה.

המנכש והמשקה מים לזרעים בשבת, מה מתרין בו.

לרבה: **חורש**, שבא לרכך הקרקע.

לרב יוסף: **זורע**, שבא להצמיח הפירות.

אביי הקשה: למה לא שניהם, כזומר וצריך לעצים - **קשיא**.

הקשה ריו"ס לרבה: **דמנכש** לכלאים לוקה, ואין חרישה בכלאים,

ותירץ רבה: משום מקיים כר"ע, וטעמו: **שדלא** [תזרע] **כלאים**.

להנצחה

לינק להצטרפות

קיצור הדף היומי

יום שבת, י"ג בשבט תשפ"ב

מועד קטן • ג

ויקשה: **דמשקין** שלחין בשביעית, וזריעה וחרישה דאורייתא?
א. בשביעית דרבנן בזמן הזה וכרבי, **שכסאין שמיטת קרקע** אין כספים.
ב. אפי' רבנן, מדאורייתא אסור רק אבות שבפסוק ולא תולדות.
ולכן כתבה התורה זמירה ובצירה דבכלל זריעה וקצירה - למעט אחרים.
ויקשה מברייתא: **שמובאות תולדות שאסורות מדאורייתא** ניכוש
עידור כיסוח, קירסום זירוד פיסוג, זיבול פירוק איבוק עישון - **שדך לא, כרמך לא**.
ומתירים רק קשקוש בזיתים, נקעים מים, ועוגיות לגפנים - **'שדך לא תזרע'**
דומיא דזריעה עבודה שמיוחדת בשדה ובכרם.
ומתרצים: **שרק מדרבנן, וקרא 'אסמכתא'**.
והך ד'קשקוש' - **לסתום חורים** שבאילן שמותר, אבל **להברות האילן** אסור
- ד'זהשביעית תשמטנה' מ'לקשקש', ונטשתה' מלסקל.

החורש בשביעית.

רי"ן ור"א: אם **לוקה** או לא.

ואפשר דכו"ע לית דר' אבין: **שכלל בעשה ופרט בלא תעשה**
- אין דנין כלל ופרט וכלל.

מ"ד לוקה: יש כלל ופרט וכלל ומרבים חרישה,

ומ"ד לא: התורה פרטה תולדות, זמירה ובצירה **שרק** אלו ולא אחרות.
ויקשה מברייתא: **שמובאות תולדות שאסורות מדאורייתא, כנ"ל**.

ומתרצים: **שרק מדרבנן, וקרא 'אסמכתא'**.

רב דימי שמע בא"י: יכול ילקה על **התוספת, ולמדו מפסוק לפטור**.
הפירוש לר"א: יכול ילקה על **חרישה** בשביעית מכלל ופרט וכלל
- **קמ"ל פירוט תולדות, זמירה ובצירה, שרק** אלו.

הפירוש לרי"ן: יכול ילקה על **תוספת לפני ר"ה** דשביעית מפסוק
- **קמ"ל שלא, כדלקמן**:

דתנן: בשדה האילן חורשים בערב שביעית

לב"ש: כל זמן שיפה לפני, ולב"ה: עד העצרת.

ובשדה הלבן חורשים עד שתכלה הלחות, ולר"ש: עד הפסח.
ואמרו מבר קפרא: רבן גמליאל ובית דינו בטלו שני פרקים אלו.

א. ר"א לר"ז: ב"ש וב"ה התנו שכל הרוצה יבטל.

ואע"פ: **שעשר נטיעות, ערבה וניסוך המים - הלמ"מ,**

- זה לשלשים יום והם **תיקנו** מפסח ועצרת.

והיינו לר"ש: אבל לר"ע **שלשים זה פסוק**.

דתניא לר"ע: **'בחריש ובקציר תשבות'** חריש ערב שביעית שנכנס
לשביעית, וקציר דשביעית שיצא למוצאי שביעית.

ור"ש: מה חריש אף קציר - רשות, יצא קציר העומר בשבת.
ולא אמרי' דהלכתא - למישרי ילדה, קראי - למיסר זקינה. - דממילא הוא

א. אלא: הלכתא לרבי ישמעאל, קראי לר"ע.

ב. ר"ן לר"ל: רבן גמליאל ביטל הדאורייתא,

גז"ש שנת שנת בראשית - שלפניה ולאחריה מותר.

ג. רב אשי: איך גז"ש עוקר **הלמ"מ** או **פסוק**, אלא ר"ג כרי"ש:

דהלמ"מ, אבל דומיא דניסוך המים - רק כשביהמ"ק קיים.

להצלחת הר"ר שלמה ידידיה בן הרב אליאב די"ו מגדולי מרחיבי מעגלי הדף היומי

קיצור הדף היומי

יום ראשון, י"ד בשבט תשפ"ב מועד קטן • ד

לא ממי הקילון - בור עמוק דטירחא.

אבל מי גשמים - לרב אילעא: גוזרים **אטו** מי קילון דתרוייהו מהגשם

ולרב אשי: חוששים **שיגיע** למי קילון שיגמר וישאב מהעמוק.

וחלקו בד"ז: שמתיר להשקות מאמת המים המושכת מהאגמים

מי גשמים **בבבל** ולא גזר. כיון שלא פוסקים לעולם,

ואין חשש שיטרח להביא מרחוק.

• ת"ר: אסור להשקות במועד מבריכות שנתמלאו שיתרוקנו ויטרח,

ואם יש ביניהם אמת המים ממעיין מותר.

ר"פ: כשרובה של שדה שותה מאמת המים והמיעוט מהבריכה.

ר"א: גם פחות מרובה, אף אם לא ישקה ביום אחד,

ישקה ביומיים שתתמלא מעצמה.

• ת"ר: בריכה בבית השלחין תחתון שמתמלאת ממעיין

שבשלחין עליון - מותר להשקות ממנה

א. כשעדיין מטפטף אליה ב. לא פסק המעיין.

ולא ידלה ממקום נמוך להשקות גבוה אפי' באותה ערוגה, טירחא.

• ת"ר: מדלין משקין לירקות לאוכלן במועד, ולא לייפותן הרווחה.

רבה תוספאה סבר לנדות על זה, ומדלין היינו **לדלל** לעקור כשצפופים,

וענהו רבינא: תניא 'מדלין מים' - **לדלות** מהעומק אף שטורח.

ואין עושין עוניות לגפנים

ר"י: בורות עגולים שתחת הגפנים, **ותנ"ה**.

ודוקא בחדשים טירחא, אבל לתקן הישנים התיר ר"י לבני בר ציתאי.

ראב"ע: אין עושין את האמה בתחילה כמועד - טירחא וכשביעית -

חלקו ר"ז וראב"מ: **או** נראה כעודר, **או** שמכשיר אגפיה לזריעה.

ונפק"מ: כשמשליך העפר רחוק מאגפיה, למ"ד שמכשיר מותר

[וגם אין חשש עודר שדרכו להניח במקומו], ולמ"ד עודר אסור.

אמימר שנה כמ"ד עודר,

והקשה דתנן: היה לו מעט זבל לר"מ מוסיף עליו,

ולראב"ע **יעמיק ג'** או יגביה או ישים על הסלע - **אף שעודר**,

ומתרצים: **או** שהעמיק קודם שביעית, **או** שזיבלו המונח מוכיח.

וחכ"א: עושין בתחילה כשביעית, ומתקנין המקולקלת כמועד.

ר"א: שעמוקה טפח ומעמידה על ששה שהיתה בתחילה.

אבל מחצי טפח לג' לא - לא עבר מים, ומב' ל"ב לא - טירחא.

ומב' לז' - **תיקו**.

אביי התיר: לעקור ענפים שבנהר רי"ר התיר: לפתוח מעיין סתום.

ר"א התיר למתא מחסיא: לפנות שירטון מהנהר, שהיה **צורך רבים**.

לרפואת הגה"צ ר' ישראל איסר בן חיה רוזא

[לינק להצטרפות](#)

קיצור הדף היומי

יום שני, ט"ו בשבט תשפ"ב

מועד קטן • ה

ומתקנין את קילקולי המים שברשות הרבים וחוטמין אותן.

חטיטה להוציא צרורות שנפלו מותר, **חפירה** - לא מעשה אומן.

רי"ן: אם רבים צריכין להם במועד - אפי' חפירה מותר.

וכך פי' הברייתא: **חוטטין** בורות של **יחיד** כשצריך להם ושך סדקים,

ואצ"ל של **רבים** - שאפי' **חפירה** וסיד מותרת.

ואין חופרין בורות של **רבים** כשאין צריכין,

ואצ"ל של יחיד - שאפי' **חטיטה** אסורה ורק מילוי מים מותר לו.

רי"א דייק מהמשנה: **ד'כל צורכי רבים' לרבות חפירה כשצריכין.**

ומציינין את הקברות.

אף שלציין קברים זה מסיני - אסמכוה אקרא:

א. רשב"פ: 'וראה עצם אדם וננה אצלו ציון'.

ב. ר"א: 'וטמא טמא יקרא' - טומאה אומרת לו פרוש.

ג. אביי: 'ולפני עור לא תתן מכשול'.

ד. רב פפא: 'ואמר סולו סולו פנו דרך'.

ה. רב חיננא: 'הרימו מכשול מדרך עמי'.

ו. ריב"א: 'והודעת להם את הדרך ילכו בה'.

ז. מ"ז: 'והזרתם את בני ישראל מטומאתם'.

ח. ר"א: 'ושמרתם את משמרת' - משמרת למשמרת.

ט. רבינא: 'ושם דרך אראנו בישיע אלהים'.

ריב"ל: השם אורחותיו רואה בישועתו של הקב"ה 'ושם דרך'.

ולכן תלמיד רבי ינאי לא הקשה לו ברגל דמכסיף.

ת"ר: **אין** מציינין על- כזית מת, עצם כשעורה, לא מטמא באהל.

אבל מציינין על שדרה, גולגולת, רוב בנין ומנין המת.

ולא מציינין הוודאי בית קברות,

אלא הספק **סככות** אילן המיסך, **פרעות** אבנים בולטות, **בית הפרס** יתבאר.

ולא במקום טומאה שמפסיד טהרות **ולא** רחוק מהטומאה מפסיד א"י

כזית מת - מצומצם שעתיד להחסר צימוק, ושלא ישרפו לעולם.

בית הפרס - שדה שאבד בה קבר, שמטמאה באהל,

אבל שנחרש בה קבר לא מצייין, דמנפח בית הפרס והולך,

וכדתנן: דשלשה בית הפרס הן: **שדה** שאבד בה קבר, **שדה** שנחרש

בה קבר, **ושדה** בוכין - שמפטירין בה המתים, ושמא השאירו שם אבר.

ויקשה: דשדה מצויינת **ויש אילנות** בידוע **שנחרשה** משמע שמצייין

ומתרצין: **שאבד** בה קבר וציינוה, והאילנות מוכיחים שנחרשה **אח"כ**.

ומדובר א. במפוזרים האילנות בכל השדה דנחרשה כולה וטהרה.

ב. על הגבול, ואין מרחיקין ציון מהטומאה והספק היה בכולו.

ר"י: מטמא, עד שיהא שם זקן או תלמיד, שאין הכל בקיאי ברבר.

אביי: ש"מ תלמיד חכם שבעיר - ענייני העיר מוטלים עליו.

להנצחה

לינק להצטרפות